

ततो भीमो वनं घोरं प्रविश्य विजनं महत् । न्ययोधं विपुलच्छायं रमणीयं ददर्श ह ।
 तत्र निक्षिप्य तान्मूर्खानुवाच भरतर्षभः । पानीयं मृगयामोह विश्रमध्वमिति प्रभो ।
 एते हवन्ति मधुरं सारसा जलचारिणः । भ्रुवमत्र जलस्थानं महचेति मतिर्मम ।
 अनुज्ञातः स गच्छेति भ्रात्रा ज्येष्ठेन भारत । जगाम तत्र यत्र सा सारसा जलचारिणः ।
 स तत्र पीत्वा पानीयं स्नात्वा च भरतर्षभ । तेषामर्थं च जयाह भ्रातृणां भ्रातृवत्सलः । ५८००
 उत्तरीयेण पानीयमानयामास भारत । गन्धूतिमात्रादागत्य लरितो मातरं प्रति । शोकदुःखपरीतात्मा निश्चयाधीरगो
 यथा ।

स सुप्ता मातरं दृष्ट्वा भ्रातृंश्च वसुधातले । भ्रूशं शोकपरीतात्मा विललाप वृकोदरः ।
 अतः कष्टतरं किन्तु द्रष्टव्यं हि भविष्यति । यत्पश्यामि महीसुप्तान् भ्रातृन् च सुमन्दभाक् ।
 शयनेषु परार्द्धेषु ये पुरा वारणावते । नाधिजग्मुस्तदा निद्रां तेऽद्य सुप्ता महीतले ।
 स्वसारं वसुदेवस्य शत्रुसङ्घावमर्द्दिनः । कुनिराजसुतां कुन्तीं सर्वलक्षणपूजितां । ५८०५
 सुषां विचित्रवीर्यस्य भार्यां पाण्डोर्महात्मनः । तथैव चास्मज्जननीं पुण्डरीकोदरप्रभां ।
 सुकुमारतरामेनां महार्हशयनोचितां । शयानां पश्यताद्येह पृथिव्यामतथोचितां ।
 धर्मादिन्द्राच्च वाताच्च सुषुप्ते या सुतानिमान् । सेयं भूमौ परिश्रान्ता श्वेते प्रासादशायिनी ।
 किन्तु दुःखतरं शक्यं मया द्रष्टुमतः परं । योऽहमद्य नरव्याघ्रान्मुपान्यश्यामि भूतले ।
 त्रिषु लोकेषु यो राज्यं धर्मानित्योऽर्हते नृपः । सोऽयं भूमौ परिश्रान्तः श्वेते प्राकृतवत्कथं । ५८१०
 अयं नीलाम्बुदश्यामो नरेष्वप्रतिमोऽर्जुनः । श्वेते प्राकृतवद्भूमौ ततो दुःखतरं नु किं ।
 अश्विनाविव देवानां याविमौ रूपसम्पदा । तौ प्राकृतवदभ्येमौ प्रसुप्तौ धरणीतले ।
 ज्ञातयो यस्य नैव स्युर्विषमाः कुलपांशनाः । स जीवेत सुखं लोके ग्रामद्रुम इवैकजः ।
 एको वृक्षो हि यो ग्रामे भवेत्पर्णफलान्वितः । चैत्यो भवति निर्ज्ञातिरर्चनीयः सुपूजितः ।
 येषाञ्च बहवः शूरा ज्ञातयो धर्ममाश्रिताः । ते जीवन्ति सुखं लोके भवन्ति च निरामयाः । ५८१५
 बलवन्तः समृद्धार्था मित्रबान्धवनन्दनाः । जीवन्त्यन्योन्यमाश्रित्य द्रुमाः काननजा इव ।
 वयन्तु धृतराष्ट्रेण सपुत्रेण दुरात्मना । विवासिता न दग्धाश्च कथञ्चिद्देवसंश्रयात् ।
 तस्मान्मुक्ता वयं दाहादिमं वृक्षमुपाश्रिताः । कान्दिशं प्रतिपत्स्यामः प्राप्ताः क्लेशमनुत्तमं ।
 स्वकामो भव दुर्बुद्धे धार्तराष्ट्रात्पदर्शन । नूनं देवाः प्रसन्नास्ते नानुज्ञां मे युधिष्ठिरः । प्रयच्छति वधे तुभ्यं तेन जीवसि
 दुर्मते ।

मन्वद्य समुतामात्यं सकर्णानुजसौबलं । गत्वा क्रोधसमाविष्टः प्रेषयिष्ये यमक्षयं । ५८२०
 किन्तु शक्यं मया कर्तुं यत्ते न क्रुध्यते नृपः । धर्मात्मा पाण्डवश्रेष्ठः पापाचार युधिष्ठिरः ।
 एवमुक्त्वा महाबाहुः क्रोधसन्दीप्तमानसः । करं करेण निष्पिष्य निःश्वसन् दीनमानसः ।
 पुनर्दीनमना भूत्वा शान्तार्चिरिव पावकः । भ्रातृन्महीतले सुप्तानवैचत वृकोदरः ।
 विश्वस्तानिव संविष्टान् पृथग्जनसमानिव । नातिदूरेण नगरं वनादस्माद्धि लक्षये ।